

Med Hensyn til Lovforslagets enkelte Bestemmelser bemærkes følgende:

Til § 1.

Om den Sundhedskommissionerne i denne Paragrafs andet Stykke tillagte Delegationsmyndighed vil det fornødne findes anført foran.

Ved Paragraffens 3dje Stykke er det anset rigtigt at foreskrive, at Sundhedskommissionerne have at føre Protokol over deres Forhandlinger, lige som det er fundet billigt at fastsætte, at Kommissionernes Udgifter til Protokoller, Skrivematerialier og Porto afholdes af det offentlige.

I Paragraffens 4de Stykke er det i Kraft af det samme Princip, hvorpaa det foreslaaede 2det Stykke i denne Paragraf hviler, anset rigtigt paany at foreslaa, at den Politimesteren efter Overenskomst med Stads- eller Distriktslægen i Tilfælde, hvor Kommissionens Sammentræden ikke tør oppebies, tilkommende Myndighed til at træffe fornøden foreløbig Foranstaltning, kommer til Anvendelse ogsaa udenfor de i § 2, 1ste Stykke omhandlede Tilfælde.

I Paragraffens 5te Stykke næstsidste Linie foreslaas det udtrykkelig udtalt, hvad der i øvrigt maatte anses som en Selvfølge, at vedkommende Kommunalbestyrelser ikke skulle søge Rettesnoeren for de fornødne Epidemiforanstaltninger alene i deres eget Støn.

Ved en Tilføjelse i Paragraffens 6te Stykke er det tilkendegivet, at der tilkommer Over Sundhedskommissionen en tilsvarende Delegationsmyndighed til den Sundhedskommissionerne tillagte.

En anden Tilføjelse til dette Stykke gjør Tilstyret personlige Undersøgelsespligt i de Tilfælde, hvor smitsomme Sygdomme optræde uden for det i § 2 1ste Stykke omhandlede Tilfælde, afhængig af, hvorvidt han i det enkelte Tilfælde finder saadant Tilstyrsfornødent, en Begrænsning, der navnlig vil være nødvendig paa Grund af det uvidede Omraade, som Forslagets Affinit III giver Epidemistilfaldet.

Til § 2.

I Overensstemmelse med den ved flere af de i § 1 indførte Ændringer tilkendegivne Bestræbelse for uden uundvædigt Ophold at fremme den i Lovens foreskrevne Indskriben imod Epidemier er det fundet

rettest at ændre den hidtil gældende Regel, hvorefter Justitsministeriets Resolution kræves i hvert enkelt Tilfælde til offentlig Behandling af de i § 2 2det Stykke omhandlede Sygdomme, derhen, at Beslutningen kan tages i København af Kommunalbestyrelsen og uden for København af Overstiftshuset. Det har ikke kunnet undgaaes, at Justitsministeriets Medvirken i de foreliggende Tilfælde er bleven af en nærmest formel Natur, og omend disse Sager stedse af Ministeriet ere ekspederede med den yderste Hurtighed, har Indhentning af dets Resolution dog maattet forårsage et Ophold, der ikke medfører nogen tilstrækkelig tilsvarende Fordel. Det vil derfor formentlig være rettere at forbeholde Justitsministeriet Stillingen som Refusinstans i de Tilfælde, hvor henholdsvis Overpræsidenten eller Amtmanden maatte finde en tagen Beslutning om offentlig Behandling utilstrækkelig begrundet.

Den i Paragraffens 4de Stykke hidtil givne Bestemmelse om Sundhedskommissionens Anmeldelsespligt over for Overstiftshuset har allerede hidtil været uden Betydning ved de i Paragraffens 2det Stykke omhandlede Sygdomme, idet Beslutningen om offentlig Behandling af Justitsministeriet er kommuniceret direkte til Overstiftshuset. Efter at selve Beslutningen er henlagt til dette, maa Bestemmelsen i hvert Fald indskrænkes til de i Paragraffens 1ste Stykke omhandlede Tilfælde.

Tilføjelsen til dette Stykke om Bekendtgørelses Undladdelse, saa længe den offentlige Behandling kun omfatter Personer, der ere under Behandling i Karantænelokaler efter Lov 2. Juli 1880, er motiveret ved, at en Sælbstads ikke ved offentlig Bekendtgørelse bør erklæres f. Eks. for koppermittet, fordi en enkelt Patient er bragt i Land under behørig Forsigtighed til Behandling i et isoleret Lokale. Tilføjelsen om Bekendtgørelses Undladdelse i Tilfælde, hvor Sygdommens Karakter endnu er usikker, trænger formentlig ikke til nærmere Motivering.

Den i et nyt 5te Stykke indførte Bestemmelse om Bekendtgørelse af Ophøret af offentlig Behandling maa, navnlig af Hensyn til Forskriften i § 12 (hidtilværende § 9) om privates Pligt til at anmelde Tilfælde af vedkommende Sygdom, anses for ønskelig.

Til Forebyggelse af Tvivlsmaal, som Ordene „straks ved Sygdommens Udbrud“ i Paragraffens 6te Stykke Linje 2 have vaakt, foreslaas der indskudt: „eventuelt saa snart Sygdommens Tilstedeværelse erkendes.“